ARREST VAN HET HOF
VAN 5 DECEMBER 1973 [1]

E. Kampffmeyer
tegen Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel
(verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Hessisches Finanzgericht)

„Compenserende omzetbelasting"

Zaak 124-73

Samenvatting

Landbouw — Gemeenschappelijke ordening der markten — Granen — Verwerkte produkten — Maniok — Gedenatureerd meel — Heffing — Berekening daarvan — Bij invoer geheven compenserende omzet — Belasting — Kosten van behandeling met eosine — Inaanmerkingneming daarvan — Verbod

(Verordening van de Raad nr. 19, art. 14, lid 1, sub A; verordening van de Raad nr. 55, art. 7)

Artikel 14, lid 1, sub A, b, van verordening nr. 19 van de Raad der EEG van 4 april 1962 juncto artikel 7, lid 2, van verordening nr. 55 van de Raad der EEG van 30 juni 1962 dient aldus te worden verstaan dat noch de bij invoer geheven compenserende omzetbelasting, noch de kosten van behandeling met eosine, moeten worden afgetrokken van de heffing op „gedenatureerd meel van maniok" van post 11.06 van het gemeenschappelijk douanetarief.

In de zaak 124-73

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Hessisches Finanzgericht (VIIe Kamer), in het aldaar aanhangig geding tussen

E. KAMPFFMEYER, te Hamburg,

en

EINFUHR- UND VORRATSSTELLE FÜR GETREIDE UND FUTTERMITTEL, te Frankfurt/Main,

1 — Procestaal: Duits.

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van artikel 14 van verordening nr. 19 van de Raad van 4 april 1962 (PB 1962, nr. 30) juncto artikel 7 van verordening nr. 55 van de Raad van 30 juni 1962 (PB 1962, nr. 54) met betrekking tot het in aanmerking nemen van de compenserende omzetbelasting en de aan behandeling met eosine verbonden kosten bij de heffing voor op basis van granen verwerkte produkten,

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt: R. Lecourt, President, A. M. Donner en M. Sørensen, Kamerpresidenten, R. Monaco (rapporteur), J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh en A. J. Mackenzie Stuart, Rechters,

Advocaat-generaal: J. P. Warner
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — De feiten en het procesverloop

Overwegende dat de feiten en het procesverloop kunnen worden samengevat als volgt:

1. De firma E. Kampffmeyer (hierna te noemen „Kampffmeyer") verkreeg van de „Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel" (hierna te noemen EVstG) te Frankfurt/Main een aantal vergunningen voor de invoer van „gedenatureerd meel van maniok". Zij maakte bezwaar tegen het door EVstG daarin vastgestelde heffingsbedrag, en stelde daartoe dat dit niet juist zou zijn berekend.

Ter adstructie van haar zienswijze betoogde zij in beroep voor het Hessisches Landesgericht dat voor de berekening der op ingevoerd „maniokmeel" toepasselijke heffing rekening moet worden gehouden zowel met de compenserende omzetbelasting, tot een beloop van 90 %, als met de kosten van de eosinebehandeling.

EVstG acht het beroep niet gegrond en stelt enerzijds dat de door het Hof van Justitie in zijn arrest van 12 mei 1971 in de zaak-Wünsche (zaak nr. 76-70, Jurisprudentie 1971, blz. 393) geformuleerde beginselen geen toepassing vinden in het geval van op basis van granen verwerkte produkten en anderzijds dat de kosten van een eosinebehandeling reeds in aanmerking waren genomen door de onderling afwijkende heffingsbedragen voor „maniokmeel" en „gedenatureerd maniokmeel".

Het Hessisches Finanzgericht, oordelend dat het om een vraag van uitlegging van het Gemeenschapsrecht gaat, schorste bij beschikking van 27 maart 1973, ingekomen bij het Hof op 17 april 1973, het geding en legde overeenkomstig artikel 177 van het EEG-Verdrag het Hof de volgende vragen voor:

„1. Dient artikel 14, lid 1, sub A, b, van verordening nr. 19 van de Raad der Europese Economische Gemeenschap van 4 april 1962, houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen (PB blz. 933) juncto artikel 7, lid 2, van verordening nr. 55 van de Raad der Europese Economische Gemeenschap van 30 juni 1962 betreffende de regeling voor de op basis van granen verwerkte produkten (PB blz. 1583), aldus te worden verstaan dat van de heffing op gedenatureerd meel van maniok van post 11.06 van het gemeenschappelijk douanetarief de compenserende omzetbelasting, geheven bij de invoer van gedenatureerd meel van maniok, en de kosten van behandeling met eosine moeten worden afgetrokken?

Zo ja:

2. Volgens welke bepalingen, in welke vorm en tot welk bedrag moet dan de compenserende omzetbelasting, die in aanmerking wordt genomen bij de vaststelling van de drempelprijs voor gerst, in mindering worden gebracht, nadat de heffing voor gedenatureerd meel van maniok overeenkomstig artikel 7, lid 2, van verordening nr. 55 op basis van de drempelprijs voor gerst is berekenend?"

2. De firma Kampffmeyer, vertegenwoordigd door W. Röll, advocaat te Hamburg, de Bondsrepubliek Duitsland, vertegenwoordigd door M. Seidel als gemachtigde, en de Commissie der Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Kalbe, hebben overeenkomstig artikel 20 van het Statuut van het Hof van Justitie schriftelijke opmerkingen ingediend.

Het Hof heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Ter terechtzitting van 3 oktober 1973 hebben de partijen in het hoofdgeding en de Commissie der Europese Gemeenschappen mondelinge opmerkingen gemaakt.

De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 7 november 1973 conclusie genomen.

II — Krachtens Artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie ingediende opmerkingen

Overwegende dat de krachtens artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof ingediende opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

A — Opmerkingen van de firma Kampffmeyer

1. *Ten aanzien van het in aanmerking nemen der compenserende omzetbelasting* zet de firma Kampffmeyer allereerst uiteen welke gevolgtrekkingen naar haar oordeel uit 's Hofs jurisprudentie op dit punt, en met name uit het arrest in de zaak 76-70, kunnen worden gemaakt. Zij is van mening dat uit genoemd arrest blijkt dat de Duitse compenserende omzetbelasting het verboden effect ener heffing van gelijke werking als een douanerecht zou hebben, wanneer de binnenlandse prijs — waartoe de buitenlandse prijs der ingevoerde waren door een heffing wordt opgevoerd — zodanig was vastgesteld dat hij als bestanddeel der daarin in aanmerking genomen commercialisatiekosten een met de compenserende belasting overeenkomend bedrag zou omvatten. Ten einde het verboden effect

ener heffing van gelijke werking te vermijden, diende de aldus berekende heffing te worden verminderd met het bedrag aan onvermijdelijke commercialisatiekosten die voor de importeur ontstonden. Deze uitlegging komt overeen met het systeem van verordening nr. 19/62. Zij is eveneens in overeenstemming met dat van verordening nr. 55/62, welke slechts een uitvoeringsregeling van verordening nr. 19/62 voor verwerkte produkten vormt en waarbij een heffingsregeling werd ingevoerd die op dezelfde beginselen en dezelfde doelstellingen berust als de heffingsregeling van verordening nr. 19/62.

Overigens volgt uit artikel 7, lid 2, van verordening nr. 55/62, alsmede uit de vierde overweging van de considerans dat de wetgever gedenatureerd maniokmeel als een met voedergerst concurrerend produkt beschouwde hetwelk derhalve — met inachtneming van het verschil in zetmeelgehalte en andere kwaliteitsverschillen welke voor het gebruik bepalend zijn — noodzakelijkerwijze voor een met de richtprijs voor gerst overeenkomende prijs op de markt moest komen. Uit deze regeling volgt eveneens dat het bedrag van de heffing was vastgesteld aan de hand van een door de Raad op basis van bovenvermelde criteria gedane schatting, welke als zodanig voldoende geweest moet zijn om de vereiste prijsverevening tot stand te brengen.

Wilde verordening nr. 55/62 haar doel bereiken — namelijk om slechts dan een heffing op gedenatureerd maniokmeel te leggen wanneer het als een met voedergerst concurrerend produkt kon worden beschouwd en de heffing strikt noodzakelijk was ter bescherming van de nationale of communautaire producenten van voedergerst — dan diende de schatting van de Raad aan de hand van een voor alle Lid-Staten gelijk criterium te geschieden. Met andere woorden, de schatting van de Raad kon haar doel — om noch te hoge, noch te lage heffingen op te leggen — slechts dan bereiken, indien zij erop was gericht de prijzen bij een bepaald commercialisatiestadium gelijk te maken; bij gebreke van zulk een oriëntatiepunt zou zij noodzakelijkerwijze arbitrair geweest zijn.

Het gaat er dus slechts om te bepalen op welk binnenlands commercialisatiestadium die schatting was gericht, althans welk stadium de heffingsplichtigen als zodanig konden en moesten aanmerken. In tegenstelling tot verordening nr. 19/62 bevat verordening nr. 55/62 te dien aanzien geen uitdrukkelijke regeling. Maar bij gebreke van aanwijzingen die op het tegendeel duiden en gezien de formulering der beide verordeningen, moet er van worden uitgegaan dat in verordening nr. 55/62 hetzelfde commercialisatiestadium wordt bedoeld als in verordening nr. 19/62. Is dit het geval dan volgt daaruit dat de schatting van de Raad er slechts op gericht kon zijn de prijs der litigieuze produkten aan die van voedergerst in het stadium der aankoop van de binnenlandse groothandel aan te passen en wel met inachtneming der verschillen in kwaliteit en gebruiksmogelijkheden. Want zowel verordening nr. 19/62 als de verordeningen nrs. 13/64 en 14/64 waren bij de vaststelling van de drempelprijs der betrokken produkten uitgegaan van het groothandelsstadium.

De communautaire gerstproducenten verkochten hun produkten aan de groothandel, hetgeen zij nog steeds doen. De verkoopprijs, inclusief transportkosten, was gelijk aan de inkoopprijs in het stadium van de graangroothandel. Deze prijs omvatte alle kosten en voorheffingen, welke op voedergerst drukken alsmede alle tot op het groothandelsstadium ontstane commercialisatiekosten. Zodoende hield deze prijs in het betrokken tijdvak eveneens de direct of indirect op binnenlandse gerst drukkende omzetbelasting in. Bijgevolg omvatte de heffing voor met eosine behandeld maniokmeel eveneens alle commercialisatiekosten en voorheffingen, waarmede het concurrerende binnenlandse produkt werd belast. Wilde de in de Bondsrepubliek Duitsland bij invoer geheven compenserende belasting niet als een aanvullende heffing werken, dan diende dus het aanvankelijk door berekening vastgestelde heffingsbe-

drag opnieuw te worden verminderd tot de, eventueel forfaitair geschatte, compenserende belasting.

Bij de huidige stand der Duitse wetgeving is het echter niet mogelijk het van de heffing af te trekken bedrag forfaitair te berekenen. Kampffmeyer besluit met het voorstel de gestelde vraag als volgt te beantwoorden:

„Artikel 14 van verordening nr. 19/62 en artikel 7 van verordening nr. 55/62 welke beslissend zijn voor de berekening der op verwerkte produkten toepasselijke heffingsbedragen (artikel 1, sub d, juncto de bijlage bij verordening nr. 19/62), dienen aldus te worden verstaan dat de nationale rechter bevoegd is de heffing met het in een bepaald geval aan compenserende belasting geheven bedrag te verminderen, voor zover de nationale wetgever geen algemene, op een overeenkomstige forfaitaire schatting gebaseerde, aftrek heeft voorzien.

De tot nog toe door de Bondsrepubliek Duitsland genomen maatregelen hebben de heffingen niet in voldoende mate verminderd."

2. *Ten aanzien van het in aanmerking nemen der kosten van behandeling met eosine* merkt Kampffmeyer allereerst op dat de vorenstaande uiteenzettingen eveneens op dit punt van toepassing zijn. Naar haar mening kan hiertegen niet worden aangevoerd dat het verminderen der heffing met de kosten der eosinebehandeling onverenigbaar is met het generaliserend karakter van het heffingssysteem. Met eosine behandeld maniokmeel is een specifiek produkt, dat steeds een dergelijke behandeling heeft ondergaan. Derhalve komen de uit dien hoofde gemaakte kosten eveneens in aanmerking voor een forfaitaire schatting. Het gemiddelde schommelt ongeveer tussen 2 DM en 4 DM per ton. Er is echter niets tegen om het laagste bedrag aan te houden.

Slechts dan kunnen de kosten van eosinebehandeling niet op de heffing in mindering worden gebracht, wanneer deze reeds bij de vaststelling der op met eosine behandeld maniokmeel toepasselijke heffing in aanmerking zijn genomen. Kampffmeyer verklaart dat het haar niet mogelijk is op grond van de voor haar toegankelijke informatie vast te stellen of zulks inderdaad het geval was.

B — Opmerkingen van de Bondsrepubliek Duitsland

1. *Ten aanzien van het in aanmerking nemen der compenserende omzetbelasting* zet de Bondsrepubliek Duitsland de doelstellingen der bij verordening nr. 19/62 ingestelde heffing uiteen en stelt dat de berekening van de heffing ter stabilisatie der prijzen niet voor alle onder die verordening vallende produkten op dezelfde wijze was geschied. Na een weergave der voor de grondstoffen vastgestelde berekeningswijze merkt zij op dat de berekening der heffing voor verwerkte produkten, waartoe gedenatureerd maniokmeel behoort, zich naar bijzondere regels richt, welke vervat zijn in artikel 14 van verordening nr. 19/62 en in verordening nr. 55/62. Want de heffing op verwerkte produkten kon inderdaad niet volgens dezelfde criteria worden berekend als die op grondstoffen, omdat er geen doorzichtige markt voor bestond met representatieve prijzen en kwaliteiten, op grond waarvan het mogelijk zou zijn de verschillende voor de vaststelling der heffing in aanmerking te nemen prijzen individueel te vergelijken. De op verwerkte produkten toepasselijke heffing bestond uit twee elementen, het ene „vast" — dat voor gedenatureerd maniokmeel nihil was — het andere „variabel". Ingevolge artikel 7, leden 1 en 2, van verordening nr. 55/62 was het variabele element der heffing op 100 kg gedenatureerd maniokmeel gelijk aan de heffing op 40 kg gerst.

Volgens die berekeningsmethode hadden de commercialisatiekosten, met inbegrip van de compenserende belasting, derhalve slechts in die mate in aanmerking kunnen worden genomen als reeds was geschied bij de berekening der heffing op de grondstof, die bij de vaststelling van

het variable element als basis had gediend. Het heffingsbedrag was immers nauwkeurig bepaald, aangezien de hoogte van het variabele element was berekend aan de hand van de heffing op het produkt, dat het meest met het verwerkte produkt overeenkwam. Slechts op de in artikel 7, lid 2, alinea 2, van verordening nr. 55/62 genoemde voorwaarden kon dit worden gewijzigd.

Bij een dergelijk berekeningssysteem kon derhalve de compenserende belasting voor de berekening van de op het litigieuze produkt toepasselijke heffing niet in aanmerking worden genomen.

Met een beroep op 's Hofs jurisprudentie merkt de Bondsrepubliek vervolgens op dat de compenserende belasting geen heffing van gelijke werking als een douanerecht vormt en niet op grond van het Verdrag als ongeoorloofd kan worden aangemerkt. Bovendien volgt geenszins uit 's Hofs arrest in de zaak 76-70 dat de compenserende belasting „eveneens" in aanmerking moet worden genomen voor de berekening der heffing op de verwerkte produkten, welke zijn vermeld in de bijlage bij verordening nr. 19/62. In dat arrest heeft het Hof zich beperkt tot de uitlegging van artikel 4 dier verordening. Die bepaling betrof uitsluitend de vaststelling van de drempelprijs der daarin genoemde grondstoffen en bevatte geen regel voor de berekening der heffing op de in de genoemde bijlage vermelde verwerkte produkten.

2. *Ten aanzien van het in aanmerking nemen der kosten van behandeling met eosine* is de Bondsrepubliek Duitsland van mening dat, aangezien in artikel 7, lid 2, en 3 sub b, van verordening nr. 55/62 veel lagere heffingen waren vastgesteld dan de op niet-genatureerd maniokmeel toepasselijke, de kosten der eosinebehandeling of andere denatureringsmethoden reeds in aanmerking waren genomen. Daarmede kon bijgevolg bij de vaststelling der toepasselijke heffing niet nog eens rekening worden gehouden.

De Bondsrepubliek merkt ten slotte op dat, aangezien de eerste vraag ontkennend dient te worden beantwoord, de tweede vraag zonder voorwerp is geraakt.

C — Opmerkingen van de Commissie

De Commissie onderzoekt allereerst het probleem van de *compenserende omzetbelasting* en wijst erop dat de bij verordening nr. 19/62 ingevoerde gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen onder andere bij invoer van gerst en maniokmeel in de Lid-Staten een heffing voorschreef. De heffing op niet binnen de Gemeenschap geproduceerd maniok, dat onder het begrip „verwerkte produkten" van artikel 1, sub d, en van de bijlage bij verordening nr. 19/62 valt, wordt niet, zoals bij gerst, volgens de artikelen 10 en 4 van genoemde verordening berekend, maar volgens artikel 14. De heffing bestond uit twee elementen, het één „variabel" (zie met name artikel 14, lid 1, A, b), het ander „vast" (artikel 14, lid 1, B). De berekening van die elementen en de in elk afzonderlijk geval toe te passen heffing stond aan de Lid-Staten, die zich dienden te houden aan de in verordening nr. 55/62 — met name in de artikelen 2, 3, 4 en 7 — voor de op basis van granen verwerkte produkten vastgestelde criteria. Noch deze bepalingen, noch welke andere bepalingen van verordening nr. 19 of van haar uitvoeringsregelingen ook, dwongen dan wel machtigden de Lid-Staten direct of indirect om de — bij de invoer van maniokmeel op grondslag van de douanewaarde der afzonderlijke importen geheven — compenserende omzetbelasting in de heffing op te nemen, of daarvan af te trekken. De Lid-Staten waren weliswaar bevoegd om met name de aan de berekening der heffing ten grondslag liggende drempelprijzen vast te stellen, doch zij hadden niet bovendien nog de mogelijkheid om van de voor de heffing geldende berekeningsvoorschriften af te wijken, welke voor hen, als zijnde bij verordening gegeven, krachtens artikel 189 van het Verdrag verbindend waren. Naar hun inhoud lie-

ten in het bijzonder de bepalingen van verordening nr. 55/62 de Lid-Staten, buiten de mathematische uitvoering der voorgeschreven berekeningen, geen eigen berekeningsspeelruimte.

Overigens is het bij de vaststelling der heffing buiten beschouwing laten van de compenserende omzetbelasting geen aan het systeem vreemde bijzonderheid van verordening nr. 55/62, maar vloeit zulks voort uit de opzet en de doelstellingen van de heffingsregeling van verordening nr. 19/62.

Voor de in artikel 4 van verordening nr. 19 genoemde graansoorten beoogde de heffing in beginsel een volledige compensatie van het verschil tussen de wereldmarktprijzen en de gegarandeerde binnenlandse prijzen. De heffing moest binnen de invoerende Lid-Staat de wereldprijs der ingevoerde granen op het niveau van de richtprijs brengen, doch niet daarboven. Daarmee diende te worden bereikt dat de ingevoerde granen op de betrokken binnenlandse markt niet onder de richtprijs konden worden aangeboden, en voorts dat de binnenlandse prijzen tegen de schommelingen der wereldprijzen werden beschermd en op het niveau van de basisrichtprijs gestabiliseerd.

Voor de andere binnen de Gemeenschap verbouwde, maar niet in artikel 4 van verordening nr. 19 genoemde basisgraansoorten in de zin van artikel 1 dier verordening, welke over het geheel genomen in de Lid-Staten van geringer economisch belang waren, was daarentegen een zo verstrekkende prijsgarantie niet nodig en derhalve ook niet voorzien. Ook bij de in artikel 1, sub d, en in de bijlage bij verordening nr. 19 genoemde, op basis van granen verwerkte produkten — en met name in het geval van meel van maniok, welke graansoort binnen de Gemeenschap in het geheel niet wordt verbouwd — was een dergelijke garantie niet nodig. Zo het niettemin — ter vermijding van een door de prijs bepaalde vervangingsconcurrentie ten opzichte van de belangrijkste inheemse produkten — ook in dit geval noodzakelijk was om de invoerprijzen door middel van heffingen op een hoger peil te brengen, was er, met name wat maniokmeel betreft, geen enkele reden om de binnenlandse verkoopprijzen niet boven een bepaald niveau te doen stijgen. Derhalve bestond er geen dwingende reden om bij de vaststelling der heffing op die produkten rekening te houden met de compenserende omzetbelasting, welke eveneens een verhogend effect heeft op de binnenlandse verkoopprijs van maniokmeel.

Vervolgens onderzoekt de Commissie het probleem van het *in aanmerking nemen der denatureringskosten* en zij merkt op dat artikel 7 van verordening nr. 55/62 reeds voldoende rekening hield met de onderscheidenlijke gebruiksmogelijkheden en de waardeverhouding van gedenatureerd en niet-gedenatureerd maniokmeel. Niet werd voorzien dat in nog sterkere mate met deze kosten rekening moest worden gehouden; zulks was trouwens ook niet nodig. Zou men verzoeksters grief gegrond achten, dan zou zulks zowel in dit geval als voor de compenserende omzetbelasting betekenen dat het tot dusver gevolgde heffingssysteem werd verlaten en de algemene berekeningsmethode doorbroken ten behoeve van een zuiver individualiserende zienswijze, waartoe geen enkele noodzaak bestaat. Bovendien komt een vermindering der heffing met de door een importeur in een Lid-Staat voor de gehele of gedeeltelijke denaturering van het ingevoerde produkt gemaakte kosten neer op het verlenen van een denatureringspremie, waarmee geen openbaar belang van betekenis in de Gemeenschap is gediend.

Onder deze omstandigheden en gezien het fundamentele verschil in doelstelling en structuur der heffing op maniokmeel enerzijds en op de in artikel 4 van verordening nr. 19/62 bedoelde graansoorten anderzijds, is het uitgesloten dat artikel 7 van verordening nr. 55/62 in die zin kan worden verstaan als zou het een verplichting inhouden tot aftrek van de individueel betaalde compenserende belasting of de kosten van behandeling met eosine.

Het in aanmerking nemen van individueel betaalde kosten kan slechts bij uitzondering worden voorzien, en is bijgevolg, zelfs uit billijkheidsoverwegingen, alleen dan gerechtvaardigd wanneer daartoe ontwijfelbare positiefrechtelijke gronden bestaan. Deze ontbreken in het Gemeenschapsrecht ten enenmale en kunnen evenmin aan 's Hofs arrest in de zaak 76-70 worden ontleend, nu daarin slechts iets over de berekening der in artikel 4 van verordening nr. 19/62 bedoelde drempelprijzen wordt gezegd.

De Commissie stelt voor de eerste vraag in die zin te beantwoorden dat „onder de gelding van verordening nr. 19 de op gedenatureerd meel van maniok toepasselijke heffing niet met de bij invoer geheven compenserende omzetbelasting diende te worden verminderd".

Onder deze omstandigheden is de tweede vraag — volgens de Commissie — „zonder voorwerp" geraakt. Bij de heffing op gerst — waarvan de litigieuze heffing is afgeleid — werd weliswaar mede met de daarop drukkende compenserende omzetbelasting rekening gehouden, maar deze heeft niets van doen met de op maniokmeel toepasselijke compenserende belasting.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het Hessisches Finanzgericht bij beschikking van 27 maart 1973, ingekomen ter griffie van het Hof op 17 april 1973, krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag vragen heeft gesteld inzake de uitlegging van verschillende bepalingen van verordening nr. 19 van de Raad van 4 april 1962, houdende de geleidelijke totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen (PB 1962, nr. 30) en van verordening nr. 55 van de Raad van 30 juni 1962 betreffende de regeling voor de op basis van granen verwerkte produkten (PB 1962, nr. 54);

2 Overwegende dat de eerste vraag inhoudt of artikel 14, lid 1, sub A, b, van verordening nr. 19/62 juncto artikel 7, lid 2, van verordening nr. 55/62 aldus dient te worden verstaan dat van de heffing op gedenatureerd meel van maniok van post 11.06 van het gemeenschappelijk douanetarief de compenserende omzetbelasting, geheven bij de invoer van gedenatureerd meel van maniok, en de kosten van behandeling met eosine moeten worden afgetrokken;

dat, voor het geval deze vraag bevestigend wordt beantwoord, het Hof wordt verzocht nader te willen beslissen volgens welke bepalingen, in welke vorm, en tot welk bedrag de compenserende omzetbelasting die in aanmerking wordt genomen bij de vaststelling van de drempelprijs voor gerst dan in mindering moet worden gebracht, nadat de heffing voor gedenatureerd meel van maniok overeenkomstig artikel 7, lid 2, van verordening nr. 55/62 op basis van de drempelprijs voor gerst is berekend;

3 Overwegende dat deze vragen betrekking hebben op de berekening der heffing op „gedenatureerd meel van maniok", hetwelk onder het begrip „verwerkte produkten" van artikel 1, sub d, en de bijlage bij verordening nr. 19/62 valt;

dat deze, overeenkomstig artikel 14 dier verordening berekende, heffing uit twee elementen was samengesteld, het ene variabel, het andere vast;

dat voor de verwerkte produkten, die geen grondstoffen genoemd in artikel 1, sub a, bevatten, het variabele element overeenkomstig artikel 14, lid 1, sub A, b, werd vastgesteld, rekening houdend met de marktsituatie van de uit bovenbedoelde grondstoffen vervaardigde verwerkte produkten, die daarmede het meest overeenkomen;

dat te dien aanzien artikel 7, lid 2, voorschreef dat voor de verwerkte produkten, in de bijlage bij verordening nr. 19/62 vermeld in de groep 11.06 van het gemeenschappelijk douanetarief, waaronder „meel van maniok", het variabele element dat van toepassing is op 100 kg van elk dier produkten — in afwijking van artikel 2, lid 4 — gelijk is aan de heffing op 40 kg gerst, wanneer dat verwerkte produkt een denatureringsproces heeft ondergaan;

dat ingevolge artikel 7, lid 3, sub b, het op dergelijke verwerkte produkten — waaronder gedenatureerd meel van maniok — toe te passen vaste element op nul was vastgesteld;

4 Overwegende dat uit deze bepalingen volgt dat in tegenstelling tot de regeling van artikel 10, lid 2, van verordening nr. 19/62 — krachtens welke de heffing naar gelang de tussen de cif-prijs en drempelprijs bestaande verschillen kan variëren — de regeling van artikel 14 dier verordening en van artikel 7 van verordening nr. 55/62 de toepassing van een heffing voorziet, waarvan het bedrag aan de hand van reeds tevoren vaststaande factoren wordt berekend, namelijk de werkelijk op gerst drukkende heffing enerzijds, en het door de wetgever bepaalde vaste element anderzijds;

dat het bij dit systeem, hetwelk daardoor wordt gekenmerkt dat de berekening der heffing in al haar onderdelen door het Gemeenschapsrecht wordt bepaald, derhalve is uitgesloten dat de Lid-Staten het heffingsbedrag middels niet door de communautaire wetgever voorziene berekeningen kunnen laten variëren en in een bepaald geval de compenserende omzetbelasting van genoemd bedrag aftrekken;

dat een dergelijke aftrek de hoogte der vaste en variabele elementen, zoals die in verordening nr. 55/62 direct of indirect zijn berekend, zou beïnvloeden;

dat anderzijds wat betreft het in aanmerking nemen der kosten van behandeling met eosine, artikel 7, lid 2, en lid 3, sub b, van verordening nr. 55/62 voor gedenatureerd „meel van maniok" een andere heffing voorschreef dan die welke in lid 1, en lid 3, sub a, van dat artikel was vastgesteld voor dezelfde verwerkte — niet gedenatureerde — produkten;

dat uit deze regeling volgt dat het heffingssysteem van voornoemd artikel 7 reeds rekening hield met de verscheidenheid der verwerkte produkten naar gelang van kwaliteit en gebruik en mede naarmate zij al dan niet waren gedenatureerd;

dat derhalve de kosten van behandeling met eosine niet in mindering kunnen worden gebracht op de heffing ex artikel 7, lid 2, en lid 3, sub b, van verordening nr. 55/62;

5 Overwegende dat op de eerste vraag derhalve moet worden geantwoord dat artikel 14, lid 1, sub A, b, van verordening nr. 19/62 juncto artikel 7, lid 2, van verordening nr. 55/62 aldus dient te worden verstaan dat noch de bij invoer geheven compenserende omzetbelasting, noch de kosten van behandeling met eosine, moeten worden afgetrokken van de heffing op „gedenatureerd meel van maniok" van post 11.06 van het gemeenschappelijk douanetarief;

6 dat, nu de eerste vraag ontkennend is beantwoord, de tweede vraag zonder voorwerp is geraakt;

Ten aanzien van de kosten

7 Overwegende dat de kosten, door de Bondsrepubliek Duitsland en de Commissie wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking kunnen komen en dat de procedure ten aanzien van partijen in het hoofdgeding als een aldaar gerezen incident is te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen;

Gezien de processtukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de mondelinge opmerkingen van de firma E. Kampffmeyer en van de Commissie der Europese Gemeenschappen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name de artikelen 40 en 177;
Gelet op verordening nr. 19 van de Raad der EEG van 4 april 1962;
Gelet op verordening nr. 55 van de Raad der EEG van 30 juni 1962;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap, met name artikel 20;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door het Hessisches Finanzgericht bij beschikking van 27 maart 1973 gestelde vraag, verklaart voor recht:

Artikel 14, lid 1, sub A, b, van verordening nr. 19 van de Raad der EEG van 4 april 1962 juncto artikel 7, lid 2, van verordening nr. 55 van de Raad der EEG van 30 juni 1962 dient aldus te worden verstaan dat noch de bij invoer geheven compenserende omzetbelasting, noch de kosten van behandeling met eosine, moeten worden afgetrokken van de heffing op „gedenatureerd meel van maniok" van post 11.06 van het gemeenschappelijk douanetarief.

Lecourt Donner Sørensen Monaco Mertens de Wilmars
Pescatore Kutscher Ó Dálaigh Mackenzie Stuart

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vijf december negentienhonderddrieënzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President
R. Lecourt